ב: השותפין פרק ראשון בבא בתרא

נתיאש הימנה ולא נדרה. דוקא נתיאש אבל לא נתיאש ושוסק כל שעה לגדול אע"פ שהוסיף מאתים מותר כדתנן במסכת כלאים (פ"ה מ"ו) הרוצה ירק בכרם ואמר כשאגיע לשם אלקטנו הוסיף מאתים מותר לכשאחזור אלקטנו הוסיף מאתים אסור אלמא כשהוא מחזר אמר לקיטתו אפילו הוסיף מאתים מותר והטעם יש לפרש משום דכתיב (דברים כב) לא תזרע כרמך כלאים דומיא דזריעה דיאמר ליה:

וחייב באחריותו. אע"ג דהיזק שאינו מיכר לא שמיה היזק (ניטין נב.) גרמא לר"י דהאי תשיב היזק מיכר שהרי מיכר הוא שהוא כלאים כשרואה הנפיים בשדה ומטמא אע"פ שרואין השרץ על הטהרות לא תשיב היזק מיכר דמי יודע אם הוכשרו אבל אין לומר דה"נ הוי היזק שאינו מיכר וקנסוהו כמו במטמא (שם) שלא יהא כל אחד הולך ומעמא שהרותיו של מכירו דהכא ליכא למיחש להכי שנעבל הכרם נמי מפסיד ועוד אי קנס הוא במזיד דוקא היה לו להתחייב: **ואימא מאי מחיצה פלוגתא.** מפרש ר"י משום דעל לשון גודא יש כמה קושיות כדפירן בסמוך ליפיך דומה לפרש מחיצה פלוגתא אע"ג דבכל מקום הוי מחיצה גודא: **וכיון** דרצו בונין **את הכותל** בעל ברחו. לקמן מוקי לה כשאין בה דין חלוקה ותימה לר"י דאמאי נקט תנא דמתני' באין בה דין חלוקה וקתני רצו לא ליתני רצו ולאחיי בשיש בה דין חלוקה ותי' דקמ"ל דס"ד בשאין בה דין חלוקה דמלי למימר כי (ה) אתינלאי לך לחלוק ע"מ שלא לעשות גודא אבל על מנת לעשות גודא לא אתינלי לך ויש ספרים דמקשין ומתרץ כן להדיא בשילתי שמעתין: **הוה אמינא במסיפס בעלמא.** פי' ולא דקתני אמסיפס ואע"ג דבגלאו רצו נמי עושין מסיפס בעל כרחם כדמוכח בסמוך דקאמר מאי לאו בכותל לא במסיפס היינו מסיפס גרוע אבל כי רצו עושין מסיפס מגויל וגזית כמנהג המדינה ומקרי מסיפס לפי שהוא מלא חלוקות כדפי' בערוך ואינו מגין מהיזק רציה אע"ג לפי שאינו גבוה י' כדמוכח לקמן גבי גג הסמוך יי לאלר דאמר ר"נ עושה לו מעקה גבוה י' ופריך למאי לי לאיזה רציה דא"ל בעינן ואי לנתפס כגגג במסיפס סגי ובקונטרס פי' דלא דקתני אמלוקה קאי ותימה דהא אסיק דאמלוקה היינו גודא דאי פלוגתא לאחות מינבי ליה ועוד היכי מצי למימר דה"א במסיפס בעלמא הא שמעינן ליה מסיפא דקתני אבל בזמן שאין מסיפס רוצים אפילו פחות מכאן יחלוקו והייני לכל הפחות במסיפס ועוד היכא המ"ל במסיפס בעלמא הא בהדיא קתני במתני' גזית וגוילי: **בונין** את הכותל באמצע פשיטא. למ"ד גודא פריך כמו כל הנך פירכי דלקמן דבסתברא לעשות גודא כך הקנה זה כמו זה ופשיטא דבאמצע אבל למ"ד פלוגתא אינטרין למימר סד"א דמשום היזק רציה יש לו לסייע בבנין הכותל אבל אין לו לבנות בחלקו בשביל כך: **תא** שמע וכן בגינה. לקמן מסקינן דה"ק וכן בגינה סתם כמקום שנהגו לגדור דמי הלכך דייק אפיר דהיזק רציה שמיה היזק: **גינה שאני בדרבי אבא** וכו'. וא"ת ומהאי טעמא יתמיה נמי לגדור בנקבה ויש לומר דשאני גינה שמצלגין בה ירק לאכילה וכל שעה היא עומדת בקמומיה אבל בקבה אינה עומדת בקמומיה אלא חדש אחד בשנה ולא מיתייב לגדור אבל אסור לעמוד בשעה שעומדת בקמומיה וא"ת ולמ"ד פלוגתא כיון דאשמעינן דאפילו בחלר שמיה היזק כל שכן בגינה ואמאי אינטריך תו למיתני וכן בגינה וי"ל דאינטריך וכן בגינה למיתני משום גודל וגזית: **נפל** שאני. שהוגבלו לעשות דבר הנגע בחלר ולא למדו ליתכר זה מזה: **ודקאמרי** לה מאי קאמרי לה. כלומר פשיטא דנפל שאני שלדרכה היה לו להוכיח מדקתני ונפל מכלל דבעלמא לא שמיה היזק: **הזיקא** דרבים שאני. ואע"ג דלקמן משמע דאיירי בחלר שאינה סמוכה לרה"ר מ"מ איכא היזקא דרבים דזימנין דדחקי רבים ועיילי לתם כדאמרי' לקמן ורבינ"ב אע"ג דלית ליה האי טעמא דזימנין דדחקי רבים מ"מ מרחוק יכולין לראות לפנים ולכך לא פליג אלא אבית שער אבל בלא מודה הכופין אותו לבנות: **מאי** לאו בכותל. תימה ויהא בכותל דילמא הכי פי' אין מוקמין את הבחר אפי' אחד רוצה לבנות את הכותל אלו עד שיהא בה ד' אמות לכל אחד הא אם יש בה ד' אמות לכל אחד מוקמין אם לא לבנות ובנות אלו וי"ל דמוקמין אמשמעינן דאפי' הוה ליה למימרי אין עושין דוחק לפרש דמיא לר' אמות לכל אחד מוקמין אם לא לבנות ובנות אלו וי"ל דמוקמין אמשמע דאי א